

70. szalag

1973. október 22.

Adatközlő:

, 1901.

A Latinka századhoz mint önkéntes kerültem. Amikor kiképeztek, akkor elvittek bennünket le az állomásra, onnan megmentünk faluról falura. Kiskorpádra mentünk hajnalba, a kisbíróval kidoboltattuk, hogy a fegyvereket szolgáltatásuk be, és ha nem szolgáltatatták be, akkor mentünk házzól házra. Elbujtunk a kertek mellé, és ha vitték ki a fegyvereket olyan egyének, akik nem akarták beadni, akkor rájuk szóltunk, hogy állj, ki vagy, mint karhatalom, és így szedtük össze a fegyvereket.

A századparancsnokunk Jagica nevezetű volt, politikai megbízottunk Hegedüs, Heldekker Pál századparancsnok helyettes volt.

Latinkát többször láttam a Szántó laktanyában, amikor szolgálatot álltam, jöttek be lóháton.

Egyszer volt egy incidensem a bátyámnál. Egy évre elmentem inasnak, és a nővéreim küldöztek ide-oda, és elmentem föl a Latinkához és megmondtam, hogy én tanuni mentem oda. Ő aztán elintézte. Az ujságban is bennvót abba az időbe.

A csempészek átjöttek a határon, ezeket fogdoztuk el. Harctevékenységet nem végeztek, csak hoztak be ezt, azt.

Erdőcsokonyán szereltek le bennünket, bár nem akartunk leszerelni és kérdezték, ki akar ottmaradni fehér őrségnek. Egy-pár volt, aki ottmaradt, de én nem maradtam ott.

Tevei Lajossal voltam együtt, aki szintén vasas volt, aztán a leszerelés után Nagyatádról jöttünk haza. Hazáig kitűztük a piros zászlót, de a golyó nálunk volt. A fegyvert leadtuk.

A kposvári állomáson odajöttek a detektívek, hogy a vonatból senki ki ne szálljon. Persze leugráltunk és úgy jöttünk haza. Azután elmentem dolgozni a vasgyárba, de a gyár udvara már tele volt fegyverrel, amit összeszedtünk. Barátom Hideg Lajost a fehérek elvitték és a városban összekinozták. Nekem nem lett bántódásom, mer nem találtak meg. A mi műhelyünket összevették a vasgyárba. A köztársaság után visszamentünk a műhelybe.

Egyszer lementünk a Balatonra fürödni. Ahogy jöttünk be Marcaliba, zajt hallottunk. A marcali tüzoltólaktanyában volt az őrség. A parancsnok előrement. Az őrszobán Huszár volt a rajparancsnok. Visszajött értünk, mi meg fegyvertussal vertük őket.

A pártba nem léptem be 45-be. Tudtuk, hogy munkások vagyunk és miért harcolunk. Mi azért voltunk ki Erdősokonyába, mer a szerbek is mozogtak ott, A fegyvereket szedtük össze.

1973. október 22.

• 1907.

A 44-es dandárezredben voltam.

Tulajdonképpen a Károlyi kormány alatt is katona voltam. Mikor ott felszabadultunk február 2.-án, lementünk a honvéd laktanyában, ott volt a párt és a szakszervezet. Az akkori Honvéd tér barakkjaiban kaptunk kiképzést. Először a konyhára kerültem. Vitéz Pataki volt a parancsnokunk. Először Sásdra kerültem, élelmezéssel foglalkoztam, onnan bejöttünk és az egész zászlóalj kiment Esztergom mellé, Párkányánádra. Még ki sem vagoniroztunk, a románok már bombáztak repülőgépről. Aztán Tiszalucra mentünk, ott voltunk sokáig, aztán már nem is láttunk románokat, mer nem voltunk a fronttal közvetlen összeköttetésben. Aztán átcsoportosítottak a cseh frontra bennünket. Ez kb.

Majdnem a visszavonulásig ott voltunk, Kőbülkutról visszajöttünk Berhidára. Ott voltunk az összeomlásig. Mint hentes voltam, a zászlóalj részére vágtunk. Begagoniroztak bennünket, mire hazaértünk Kaposvárra, az egész állomást körülállták a volt tisztek és őrmesterek, mikor ezt észrevettük Dobóváron, többen felmentünk a vagon tetejére géppuskával. Azt mondták, hogy nem lesz semmi, csak leszerelenek bennünket. Persze nem egészen úgy volt, mer amikor legyűttünk a vagonról, akikre lehetett számítani, párttagokat, szakmunkásokat, bevitték a városban bennünket. Én eljöttem haza, megszöktem. Másnap eljöttek értem. levitték a barakkba, levoltam zárva. A Vitéz Pataki tudta, hogy ott vagyok, nagyon szeretett engem, ő kihozott, ott megint bekerültem a konyhára. Egy hétig, tíz napig voltam fogságba. Később önálló hentes voltam. Párttag lettem.